

Марцеліюсу Мартінайтісу

Литво,
душі моєї зелена батьківщино!
Я тут колись шуміла
раїною в гаю,
я тут колись блукала
найменшою з піщинок,
була росою, пташкою, —
тебе я впізнаю!

Тече у мене в жилах
твое солоне море —
я розумію «хвилю
і чайки гострий крик.
До мене навіть камінь
литовською говорить
розщедрившись, покинув його нам
льодовик...
В льодовиковій пущі
не переквітне верес.
Не пересохне Німан надії і добра.
Я знову тут, удома.
І відчиняє двері
за стільки літ розлуки
віднайдений мій брат.

1985

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.